

at skrive dette, at Øvrighedsmyndighedens Grænser kunde paakendes af Domstolene, idet man tidligere havde haft udtrykkelige Lovbestemmelser, hvorefter Domstolene ikke kunde gøre det; det var derfor nødvendigt at fjerne disse Bestemmelser og give en særlig Bestemmelse med Hensyn til Øvrighedsmyndighedens Grænser. Men derfra kan man hverken slutte modsætningsvis eller tilsvarende med Hensyn til Lovgivningsmagten, saa det vil i Virkeligheden hverken kunne anføres pro eller contra i denne Forbindelse.

Dernæst vil jeg gerne med Hensyn til Grundlovens § 25 protestere mod den højtærede Justitsministers Fortolkning. Han mener, at naar der der staar om foreløbige Love, at de ikke maa stride mod Grundloven, kan dette kun betyde, at Grundloven giver Domstolene Ret til at tilsidesætte dem, hvis de strider mod Grundloven. Men dette er jo ganske forkert, det vilde jo bevise alt for meget. Det vilde dog være højt besynderligt, om Grundloven ved at skrive kun om foreløbige Love, at de ikke maa stride mod Grundloven, vilde tilkendegive, at almindelige Love godt maa stride mod Grundloven. Det vilde være ganske meningsløst. Nej, Forklaringen er den, at naar der udtrykkeligt om foreløbige Love staar, at de ikke maa stride mod Grundloven, er det slet ikke af Hensyn til dette, at Domstolene skulde have en Prøvelsesret i det ene Tilfælde og ikke i det andet, det er ganske simpelt begrundet paa — deri har det ærede Medlem Hr. Rytter Ret —, at Grundloven taler om endog særdeles paatrængende Tilfælde, idet selv nok saa store Nødstilfælde efter Grundlovens Mening ikke berettiger til at give nogen Bestemmelse i Strid med Grundloven. Det er derfor, man fremhæver dette, og derfra kan man altsaa ikke slutte noget som helst med Hensyn til det Spørgsmaal, der foreligger her.

Saaledes er allerede en Række af de Argumenter, som den højtærede Justitsminister var saa glad for, faldet, forekommer det mig, uhjælpeligt, og jeg tror, han vil have meget ondt ved at stable dem op paa Benene, saa at de frembyder noget som helst holdbart Sæde for ham i længere Tid, i hvert Fald bliver det ikke mere holdbart end den Ministertaburet, han sidder paa i dette Øjeblik. Nej, Forholdet er dette, at baade Danmarks Højesteret og Norges og Amerikas gaar ud fra den Anskuelse som sikker, at Domstolene kan prøve noget saadant. Og naar man nu prøver paa at skræmme os andre og skræmme Domstolene

ved at henvise til, at en saaaan Optraeden fra Højesterets Side vil kunne vække en Forbitrelse i Befolkningen uden Lige, ja, saa ved jeg vel, at det til Tider kan lykkes at opfanatisere en stor Del af Befolkningen, men opfanatisere den til at løbe Storm mod Højesteret, fordi denne holdt paa, at en Lov, som gjorde Indgreb i Borgernes grundlovmæssige Rettigheder, kunde Højesteret tilsidesætte som grundlovsstridig, vil efter min Mening aldrig lykkes i dette Land. Dertil er dog Vælgerne for oplyste, og det er jo netop i Vælgerne egen Interesse, at den almindelige Lovgivning ikke kan tilsidesætte deres grundlovmæssige Rettigheder og ikke kan bestemme, at disse Rettigheder skal formindskes eller fratages dem, uden at Vælgerne selv ved en Folkeafstemning giver deres Samtykke. Nej, det vil være ganske umuligt at rejse en Storm mod Domstolene paa dette Grundlag; som Skræmbillede duer det derfor ikke det allermindeste.

Nu kom den højtærede Justitsminister ned paa Niveau med det ærede Medlem Hr. Zahle med Hensyn til Argumentationen; den blev drejet om i en politisk Gade. Jeg hørte den højtærede Justitsminister udtale, at Folket kunde i en nær Fremtid feje dem væk, som vilde stille den Slags Hindringer op mod den almindelige Valgrets Fremskridt og Sejr. Ja, selv om det skulde lykkes at vække en Indignation i Befolkningen paa dette Punkt, hvad jeg absolut ikke tror, saa maa den højtærede Justitsminister dog stole paa, at det er ikke saadan for den ene Halvdelen af Befolkningen at feje den anden Halvdelen til Side. Dertil staar baade det konservative Parti og Venstrepartiet alt for godt og fast paa deres Ben, de lader sig ikke saadan feje væk af en Halvdelen eller lidt derover af Befolkningen, saa det er vi ikke den allermindeste Smule bange for.

Man har hørt om, hvorledes den franske Konge Ludvig den Fjortende, som har faaet Skyld for at have udtalt de bekendte Ord: *L'Etat c'est moi*, Staten, det er mig, optraadte enevældigt og suverænt. I Nutiden, Folkesuverænetetens Periode, ser vi, hvorledes de saakaldte demokratiske Partier optræder og siger i Lighed med Ludvig den Fjortende, men paa en anden Maade: Folket, det er os. Selv om de Herrer og Damer kun udgør Halvdelen eller knap Halvdelen af Befolkningen, er de alligevel Folket, og vi andre er ikke Folket. Men saaledes lader vi os ikke skræmme, og de politiske Argumenter i denne Sag vil jeg derfor foreslaa at vi ganske roligt lader hvile, thi de bider saa sandt ikke paa nogen.